

MILENKA

ÅšterÅ½, 28 Å™Å-jen 2014

VeÅ•er nezavola! Kontroluji poštu. Å½ádný mail. Telefon nebere. Na smsky neodpovídá. ZÅ™ejmÅ› nÅ›jaká viróza? Ochladilo se, po ránu je uÅ¾ zima, asi se nachladil, chudáÅ•ek, a není mu dobÅ™e... No jo, i tady to je taky tak. Všude kolem lidí pokašlávají a smrkají a kýchají, bacily se jen hemÅ¾í. Další den. Stále se neozývá. Telefon nebere, pevná vyzvání a vyzvání bez odezvy.

Na mobilu mi operátor nakÅ™áplým hlasem vysvÅ›tuje, Å¾e volaný úÅ•astník není dostupný nebo má vypnutý mobil. se mu tak pÅ™itíÅ¾ilo. ChudáÅ•ek, má asi dost vysokou horeÅ•ku, Å¾e si nemÅ™e dát nabít mobil. Nejspíš leÅ¾ posteli celý zpocený, vysílený a hlava mu tÅ™eští. A já mu ještÅ› volám a ruším ho z toho marodování tím hloupým telefonem. PaneboÅ¾e, jestli to nebude ta zatracená ptaÅ•í chÅ™ipka. A já mu ještÅ› v nedÅ›li dÅ›lala kuÅ™ecí Å™ízky! Volám do práce. Není tam. Vzal si prý tÅ™i dny náhradního volna. Volám mu domů. Nebere. Na mobilu stále nedostupný. Výpisy zpráv se vracejí zpÅ›t nedoruÅ•ené. Volám jeho spolubydlicímu. Je v zahraniÅ•í uÅ¾ pÅ™es týden, neví o nÅ›m zhola nic. Na závÅ›r mého zoufalého volání mne ubezpečil, Å¾e za ty prachy, co stál v cizinÅ› pÅ™ijatý hovor, mu dluÅ¾ím nejménÅ› dva panáky Jacka Danielse. TÅ™etí den. Ráno obvolávám políci stanici, zda nemají hlášenou dopravní nehodu s neznámou obÅ›tí. Dopoledne obvolávám nemocnici, jestli nepÅ™ijaly mladého muÅ¾e s nÅ›jakou váÅ¾nou a neznámou diagnózou. Zkouším všechny ambulance ve fakultní nemocnici. Pod jeho jménem Å¾ádný pÅ™ijatý pacient. Pro jistotu volám i na gynekologicko – porodnickou kliniku. Není ani tam. Odpoledne mi pÅ™ijde koneÅ›nÅ› první výpis o doruÅ•ení mé smsky. Odpověď Å¾ádná. Ale známe jedině! Å½ije. Bum! Kámen mi spadl ze srdce. Jen doÅ•asnÅ›, aby udÅ›lal prostor druhému, mnohem vÅ›tšímu. Mobil ani pevnou stále nebere. Nenávidím ten vyzváněcí tón! Teprve pozdÅ› v noci pÅ™ijme mÅ›j ho. Jsem šílená strachem, potlaÅ•ovaným vztekem a zároveň pÅ™ekypuji štím a nadÅ›jí, Å¾e ho slyším. Z jeho hlasu na mÅ› prýští euforie. Radost. Nadšení. Asi je opilý. Rozplývá se štím. Chrlí se sebe superlativa, zalyká se štím a mluvím tak rychle, jako by mÅ›l strach, Å¾e nestaÅ•í vyhrknout všechno, co mi chce Å™íct. Je tak dokonalá! Vnímám jen útrÅ¾ky. Nestíhám tok jeho Å™eÅ•í. Hlava nebere. Cítím srdeÅ•ní arytmií. Tep mám nepravidelný. PoÅ™ád se zrychluje. Tlak se mi zvyšuje jak v parním kotli. Jsem zralá na infarkt. Ona je dokonalá. Tak úÅ›asná. PÅ™ed oÅ•ima mám mÅ¾itky. Tak krásná! Å•erná je, ta potvora! A to vybavení. Popisuje ho tak šavnatÅ›, jako by ukusoval z pÅ™ezralé broskve. Jak padne do ruky! A ten její koÅ¾ený obleÅ•ek, který jí padne jako dokonale vytvarované pouzdro pÅ™izpÅ›sobené jen a jen na její nádherné tělo! Šitý na míru, aby se tam vešla se vším, co k ní patÅ™í. Ta spousta dÅ›myslných kapsíÅ•ek! Je rychlá! PÅ™esná (Jak dovede vrnÅ›t blahem. Takové vzrušení ještÅ› prý nikdy pÅ™edtím nezaÅ¾il. A líbí se mu stále víc a víc. Nikdy se mu neomrzí....) Tak a je to venku: mÅ›j pÅ™ítel má novou milenku. MÅ›la bych Å¾árlit? Oh, ale kdepak. Jsem nad vÅ›cí. Na rozdíl od ní mám dvě krásné a svÅ›dné zelené oÅ•i. A vÅ›bec - kam se na mÅ› hrabe ta ubohá JEDNOOKÁ DIGITÁLNÍ ZRCADLOVKA CANON! VODOMÅŠRKA